

Smukke Anna - uddrag

Følgende uddrag af ”Smukke Anna” er en lille historie inde i historien; en grusom sigøjnerlegende, som titlens Anna erindrer. Den optræder på side 100-107 i romanen.

Manya Lonescu kom fra en lille, rumænsk landsby. Hun var død for flere hundrede år siden, hvis hun da overhovedet havde eksisteret, men nu hjemsøgte hun pludselig Annas drømme.

Manya boede på en gård sammen med sin elskede fader, Nicolae, og storebroderen, Joseph. Moderen var død under hendes fødsel, men datteren var heldigvis stærk som en okse – uheldet ville det dog, at hun besad visse fysiske træk, der kun kunne beskrives som absolut dyriske. Hendes ansigt fortrukket som en hest, og huden unaturligt mørk og læderagtig.

Selv som barn havde folk gået i en bue uden om hende, og nu hvor hun var mere end giftemoden, var det blevet tydeligt, at hun nok aldrig ville finde sig en mand. Hvem ville kunne leve med at vågne op til det ansigt hver eneste morgen?

Gamle Nicolae ville ikke gøre sig til skamme ved at gå fra dør til dør i søgen efter en mand, og en stor medgift var udelukket, da afgrøderne alt for længe havde været golde og pengepungen slunken.

I stedet fandt han anvendelse for Manya, hvor det trængte. Hendes stærke hænder kunne sagtens klare en mands arbejde, og guderne vidste, at hun fik udrettet mere end sin dovne bror.

Nicolae holdt sin datter på gården. Folk kunne være onde, og det var ikke altid kun børnene, der spyttede eller slog; de ældre fjolser kunne i bare angst for hendes forvrængede træk lade stokken synge.

Ingen skulle skade hans Manya. Hun havde et godt hjerte, og på hans jord var der ikke nogen, der skulle vove at se skævt til hende, ikke engang Joseph (som havde smagt bæltet de få gange, han havde begået fejltagelsen).

Årene gik, og uundgåeligt blev isolationen på gården datteren for meget.

Hun plagede og plagede, indtil den gamle endelig gav sig og tillod hende at bringe mel og æg til en nærliggende landsby én gang om ugen. Ruten tog hende gennem skoven, hvor der sjældent var den store menneskestrøm, og hun havde sit skærf til at dække ansigtet med, hvis det blev nødvendigt.

Turene gik uden problemer, og ingen af Nicolaes kunder i nabobyen klagede over leveringen. Alt gik godt, og det fyldte pigen med glæde at få sin ugentlige tur væk fra gården. Aldrig havde hun strålet sådan før. Der var dage hvor Nicolae næsten ænsede sin kære afdøde hustrus glød i datteren.

Så en sommerdag skete det, at hun ikke vendte tilbage fra sin tur.

Nicolae var knust og endevendte skovene dag og nat sammen med Joseph.

Først ti dage senere, på en særlig klar morgen, fandt de hende. Hun lå for foden af en løs, jordet skråning i det

knædybe vand, dækket af mudder. Uden hendes smil og gløden i øjnene lignede hun det uhyre, de andre landsbyboere altid havde set.

De fandt sten på stedet, sten, der ikke hørte til der. Ondskabsfulde, små rotter havde jaget hende hele vejen fra nabobyen og ladet skytsene hagle ned over deres bytte.

En brækket ankel fortalte dem, at hun med al sandsynlighed var snublet, kuret ned ad skrænten og fået foden fast i en af de nøgne rødder fra træerne, dér hvor jorden var skredet. Et hak i hendes pandehud passede i form og størrelse til en sten ved den mudrede bred.

De slæbte hende hjem, og Nicolae understregede overfor Joseph vigtigheden af, at hun blev begravet efter de gamle forskrifter.

Med folk, der var hæslige og havde dyriske træk, og endnu værre: var døde usete, skulle man tage særlige forholdsregler ved begravelsesritualet. Ellers kunne de vende tilbage som en *dullo*, et udødt væsen, der drak de levendes blod og nærrede sig af deres varme kød.

En person, der var død under disse sjældne omstændigheder, måtte have sit hjerte gennemboret med jern, for sikkert var det, at sjælen ville rumstere omkring tæt ved graven og søge efter en måde, hvorpå den kunne udfylde sit gamle kadaver.

Faderens hjerte var knust, og han kunne ikke bære at udføre ritualet selv. Han overlod det til Joseph og trak sig tilbage til sine sorgens gemakker. ”Ved Sara-La-Kali,” hulkede han, ”hvorfor skulle min grimme datter tages fra mig?”

Sønnen prøvede så vidt muligt at give den gamle sjælefred og forsikrede ham om, at ritualet ville blive udført helt som i de gamle forskrifter.

En lommekniv blev overdraget: Et arvestykke fra Nicolaes egen fader. Smukt dekoreret med et lakeret træskæfte. Joseph havde beundret den kniv, siden han var helt lille.

Han skulle gennembore hendes hjerte og begrave hende med jernet på plads i kødet, men da tiden kom, og han sad bukket over jordhullet, der indeholdt resterne af hans hæslige søster, stak han i stedet kniven i lommen og dængede hende over med jord. Faderen behøvede aldrig vide det. Det virkede simpelthen for tosset at smide sådan et fint stykke håndværk ud for gammel overtro: De døde, der kom tilbage og drak deres slægtnings blod, åd dem, som Lilith med den glubende appetit på småbørn; nej, det var for tosset.

”Nej,” sagde han højlydt og kiggede op mod skovens svajende fyrretræstoppe, ”sådan noget sker ikke i virkeligheden.”

To dage efter stod han foran gården og rystede hø, kniven stadig en velbevaret hemmelighed, der lå dybt begravet i hans bukselomme.

Han pustede over anstrengelserne, var ikke vant til at skulle lave en mands arbejde, for det havde søsteren klaret for ham. Og den bagende sol gjorde kun ondt værre.

Nicolae, der netop var kommet ud af laden, opdagede, at sønnen stod og glanede, gned sine øjne og stirrede hen mod et bestemt sted på gårdspladsen.

Pludselig begyndte han at skrig. Skrige som Nicolae aldrig før havde hørt en voksen mand gøre det.

Hvad Joseph senere fortalte, da han var kommet nogenlunde til sig selv, var, at han havde set Manya komme stavrende henover gårdspladsen; hendes nøgne krop

sortnet og opsvulmet efter at have ligget i det knædybe, plumrede vand.

Nicolae havde intet set, skønt han havde stået lige ved sønnens side, og han frygtede nu oprigtigt for hans sindstilstand.

Joseph kunne med ét kun tænke på at komme af med kniven, men han vovede ikke at nærme sig graven. Var desuden dødsikker på at den ville være tom. Så han beholdt arvestykket. Måtte om nødvendigt bruge våbnet til at forsvare sit liv med.

I løbet af den følgende uge så han sin afdøde søster flere gange, altid uden at faderen så noget som helst.

Den gamle vidste, at han burde tilkalde en læge, og en speciel én af slagsens, men det indebar at lade sønnen være alene, og det var ikke længere en mulighed.

”Manya hviler på den anden side,” forsikrede han Joseph ved hans sygeleje, vædede den kolde klud til hans pande igen og igen. ”Hun blev begravet efter de gamle forskrifter. Hun er fri nu.”

Joseph fandt ingen trøst i dette, og kunne mærke objektet i sin lomme brænde skamfuldt igennem buksestoffet og svide hans koldsvedige hud.

Næste dag skreg han fra morgen til aften. Han var utrøstelig, rablede løs om maddikefyldte øjne, der stirrede ind på ham gennem vinduerne; skyggerne, der blev levende. Og han insisterede på, at de barrikaderede døren og blændede enhver sprække eller kighul.

Da mørket havde lagt sig som en kappe over landsiden, besluttede Nicolae sig endelig for at tage ind til den nærliggende by og hive lægen ud af sengen – så langt ud var det kommet. Han frygtede, at Joseph ville sluge sin egen tunge i bare hysteri.

Han nåede dog aldrig længere end til dørtærsklen, før djævlén kom på uanmeldt besøg.

Det næste minut forløb, ifølge gamle Nicolaes beretning til ordensmagten, således: Døren gik op af sig selv, og han følte angiveligt en usædvanligt isnende trækvind, så kold og bidende at den fik hans knogler til at bæve (og den var akkompagneret af den sødlige stank af råd).

Gulvbrædderne knirkede, og han kunne se, hvordan de gav lidt efter for en usynlig vægt, der bevægede sig fremad i Josephs retning.

Sønnen skreg, højere og højere og blottede nu sit skammens våben: Bedstefaderens smukt dekorerede lommekniv.

Denne handling syntes at være det, der gjorde udfaldet anderledes denne gang. Josephs halspuls åbnede sig foran faderen, og med ét blev rummet fyldt af frådende lyde som glubende ulve, der sprættede deres bytte op.

Blodet sprøjtede ud og passerede gennem luften i en bue, nedad, nedad, som ledt af et rør. Standsede så en meter over gulvhøjde, midt i luften, og samlede sig til en lille pøl, stadigt voksende.

”Manya?” havde den gamle udbrudt, men havde ikke fået noget svar. Døren var smækket, og det lod til, at ånden var forsvundet igen.

Joseph var stendød.

Dette var gamle Nicolaes hårrejsende beretning om de uforklarlige hændelser den aften.

Og i skovene vandrede Manya omkring, usynlig for de fleste. Hun elskede stadig sin far og sin bror. Havde efter sin genopstandelse længtes efter at være sammen med dem igen, længtes efter at tingene skulle være som i de gamle dage; indenfor i hytten, hvor hun var almindelig, hvor de

lo, og ingen slog eller spyttede på hende. Det var dét, hun havde ønsket. Men fra skoven havde lydt stemmer, der ville det anderledes.

Da næste dag kom, tog hun tilbage til gården og fandt sin fader siddende i dyb sorg. Selv om han ikke kunne se hende, løftede han hovedet og kiggede sig omkring, som om han kunne fornemme hende i rummet.

Hun elskede ham, men det handlede ikke længere om hende, så meget havde hun da forstået fra de vilde, krigeriske røster, der hjemsøgte skovene om natten. Hun hørte nu sin gudindes kald. Måtte rense verden for grådighed, ondskab og værst af alt: Tilknytning.

Hun elskede sin fader – selv da hun flåede hans strube ud med tænderne og sank det varme kød ...

Anna slog øjnene op til mørke og sank en klump. Hendes spyt smagte af jern.